

macesnov, pomrznjenih trav in predvsem prvih odkritih in skritih ljubezni. Zoreli in odraščali smo na teh poteh.

Januarski vzpon na Kredarico, orkanski veter ter zameten greben med Malim Triglavom in vrhom je izoblikoval ožjo skupino nas dijakov, ki smo začutili, da želimo v gorah še nekaj več in da nam tudi tuje gore niso več tako nedosegljive. Podpora našim željam in pričakovanjem smo našli pri profesorju **Branku Robleku** in akademskem kiparju in gorskem reševalcu **Tone-tu Logondru**. Oba sta bila vedno z nami. Preko planinske šole na naši gimnaziji sta nas skupaj z drugimi mentorji učila veščin življenja in gibanja v gorah.

Zimski vzpon v pršiču na Špik in na Kukovo špico, Dolkova špica v mokrem spomladanskem snegu so pomenili priprave, nabiranje izkušenj in pridobivanje samozavesti za resno ledeniško turo, turo na Grossglockner. Nemir ob organizacijskih zapletih, sprva dvomi in potem podpora vodstva gimnazije, iskanje primerne, boljše opreme pri pravih gornikih – alpinistih in skrb naših staršev živijo v moji zavesti, ko smo odhajali na Veliki Klek. Doživeli smo prvo res veliko in pravo turo. Srečno smo se vrnili in bili smo še bolj prijatelji in še bolj zapisani goram. Na turah nismo bili nič več dijaki in na drugi strani mentorji in vodniki. Bili smo ista naveza, ki je hodila skupaj in si zaupala. V razredu pa smo prav zato še bolj spoštovali našega profesorja Branka, njegovo predanost pedagoškemu delu in njegovo visoko strokovnost.

Želje so rasle in načrti po novih doživetjih so kar kipeli. Želeli smo si na Mont Blanc, streho Evrope. Čutili smo, da znamo in zmoremo, čeprav večina od nas še ni dopolnila 18 let. In šli smo in oba vodnika z nami. Z zelo skromnimi materialnimi sredstvi smo preživeli enega od najlepših tednov v meki gorništvu in alpinizmu, v Chamonixu. Kot vsi Slovenci v tistem času smo se utaborili »za britofom«. Od tam smo bili mimogrede v mestu, v življenju, med mladimi iz vsega sveta. Skrivaj, brez dovoljenja, so nekateri za

cel dan »skočili« na Mer de Glace in šele ko so se vrnili, so spoznali, kakšne skrbi so povzročili našemu profesorju. Zbali smo se, da bo »prestopnike« poslal domov, a on je vedel, da so se samo za trenutek preveč prepustili priložnostim turističnega sveta in da so spet naši in trdno v navezi. Profesor Roblek je znal biti strog, a vendar pravičen.

Pri vzponu na vrh Mont Blanca smo imeli lepo in stabilno vreme. Dosegli smo ga elegantno, prav vsi, tudi dve dekleti. Po vzponu smo bili ponosni, veseli. Znali smo proslaviti in se šaliti. Vsak večer smo se zbirali ob velikem šotoru naših vodnikov, se zbadali z domisljicami in se smejali. Takrat nam ni resnično nič manjkalo. Cel svet je bil naš in vsi so nas podpirali. Ko je bil teden mimo, smo se z Lac Blanca še zadnjič ozrli na sanje, ki so se nam ravnokar uresničile. Po vrnitvi so nam tudi ostali profesorji in vodstvo šole izkazali priznanje.

Gimnazijska leta so se nam iztekla. Nismo se mogli sprizjzniti, da ne bomo več skupaj. Vsi smo bili že bruci na različnih fakultetah Univerze v Ljubljani, a še vedno so v nas živele in nas družile gore. V septembru smo se namesto v razredu zbrali na vrhu Škrnatarice. Tudi tradicija oktobrskega Triglava je ostala. Prišla je zima in vzponi so se spet vrstili. Potem pa Breithorn... Napaka, nepremišljenost, usoda? Celotno skupino sta zajela megla in metež na štiri tisoč metrih. Plavali smo v popolni belini megle, snega in vetra. Trudili smo se biti prisebni, skupina je bila velika in veliko v skupini je bilo neizkušanih. Skupina je bila zelo heterogena. Danes vem, da je bilo to tisto usodno. Dva dni smo iskali pot v dolino. Noč smo prebili na ledeniku. Uspelo nam je pobegniti iz objema mraza in višinske bolezni. Sedeminštirideset se nas je rešilo preko ledenika Vera v vasico St. Jacques na italijansko stran nad Aosto. Jordana je rešil švicarski helikopter po štirih dneh bivakiranja v snegu. Klemen je ostal na ledeniku – za vedno. Zakaj? Kako? Odgovornost? Obtožbe? Sodišče?

Morda mora biti tako? Morda nismo storili vsega? Morda se nismo do-

bro zavedali posledic izgube? Šli smo tja in smo hodili pot. Po vrnitvi z Breithorna vse preveč vsak svojo.

Ni več profesorja Branka, ni več našega vodnika Toneta in ni več naše mladosti. Ostaja samo še pot, nedokončana, kot tista v toplem julijskem dnevu, ko smo še vsi skupaj iz doline Vrat plezali proti vrhu Škratlance. To je bila posebna pot, pot poglobljenih pogovorov in pot razmišljanj. Odašali smo in se odmikali od vrha. Nismo si želeli priti do konca, priti na vrh. Ostali smo na poti, bilo nam je preveč lepo, da bi jo končali.

Jurij Bernik

Odšel je Mirko Čreslovník

Zadnji avgustovski torek leta 2000 se je zbrala na pokopališču Barbara na Ravnah na Koroškem velika množica ljudi, ki so želeli izkazati pozornost **Mirku Čreslovníku** in ga pospremiti k zadnjemu počitku. Usodna ironija je, da je bil Mirko med vrhovi Julijskih Alp posebej zagledan v podobo Škratlance; tako zelo, da je velik plakat z njeno podobo krasil njegovo pisarno v upravni stavbi ravenske železarne. Ime Škratlance spominja na rdeče, pa tudi v resnici dobijo njene stene, prepadi, pobočja v večernem soncu pridih rdečila. Zadnjo soboto v avgustu, popoldne, se je na pobočjih njenega soseda, Dovškega križa, odigrala drama, ki je pordečila tudi njegove strmine. Barvo mu je dala

Mirkova kri. Ko je dan zatem novica začela prihajati na Ravne, kar ni smo hoteli verjeti. Nikoli več ne bo Mirko dvignil glave od papirjev na svoji delovni mizi in se zazrl v podobo Škrlatice. Nikoli več Mirkovo oko ne bo vrglo pogleda na podobo Matterhorna, verjetno največkrat upodobljenega alpskega vrha, ki je tudi krasila Mirkovo delovno okolje. In nikoli več se ne bo zjutraj, pri odhodu na delo, njegovo oko ozrlo proti Uršlji...

V vrstah ravenskih planincev je zavezala vrzel, ki je ne bo mogoče hitro zapolniti. Mirko je v okviru ravenskega planinskega društva opravljal različne naloge. V času, ko sem bil predsednik društva, je bil Mirko med drugim tudi njegov podpredsednik, torej moj najbližji sodelavec. Bil pa je tudi načelnik gospodarskega odseka in gospodar koč na Ledinah. Za vedno mi bo ostala v spominu njegova požrtvovalnost v dobro društvu. Pri delu za koč je spretno uporabljal znanje, ki si ga je pridobil v železarni pri opravljanju poklicnega dela kot nadzornik projektov pri izgradnji tovarne. Bodoči obiskovalci Koče naj se zato med svojimi obiski spomnijo tudi Mirkovega prispevka pri vzdrževanju in širitvi koč. Naslednji Mirkov prispevek društvu je širjenje kroga planincev in angažiranje članov za delo v društvu. Med prijatelji jih je gotovo nekaj, ki jim je vrata v planinsko društvo in ljubezen do obiskovanja hribov odprl prav Mirko.

Osebnost se zelo rad spominjam najinega neposrednega sodelovanja pri pripravljanju izletov oz. pohodov. Dva sta mi še posebej v spominu. Pot »Čez goro k očetu« v decembrskih nočeh se je med koroškimi planinci zelo udomačila in priljubila. Ko smo jo leta 1993 prvič pripravili, je bil Mirko ob meni, ko sva jo pred pohodom skupaj prehodila, pomagal pa je tudi pri organizaciji in izvedbi pohoda. Upravičeno ga imam za soočeta te planinske poti.

Ko po osamosvojitvi Slovenije kar naenkrat ni bilo več obmejnega pasu, so se planincem odprli novi prostori. Z Mirkom sva takrat, leta 1992, načrtovala planinski pohod

po graničarskih poteh. Opravila sva ga samo v prvi etapi od Strojne do Rehta, sama pa sva prehodila tudi etapo od Pece do Koprivne. Mirko je pri takšnih pohodih z novo vsebino vedno rad sodeloval.

Med prijatelji in planinci, ki smo ga poblize poznali, je veljal za poznavalca manj obljudenih in samotnih poti. Kadar je bil zaprosen, je rad svetoval in njegovi nasveti so se običajno pokazali koristni. Žal mu tisto soboto njegove obilne izkušnje in telesna pripravljenost niso pomagali. Pomagati mu ni mogel niti sin, ki ga je na pohodu spremljal. Gora ja hotela drugače.

V imenu ravenskih planincev želim Mirku miren počitek v domači zemlji. Sinovoma, ki ju je imel tako rad in je bil nanju ponosen, onadva pa sta mu ljubezen obilo vračala, sestrama in bratoma in ostalemu sorodstvu izrekam v imenu društva iskreno sožalje. In naj se, Mirko, poslovim od tebe tudi kot bratranec, ki si mu bil največkrat planinski drug. Hvala, Mirko, za vse skupne ure in poti!

Maksimilijan Večko

4. srečanje vodnikov PZS v Kamniški Bistrici

V soboto, 18. novembra 2000, se je v Kamniški Bistrici zbralo 35 vodnikov Planinske zveze Slovenije iz meddruštvenih odborov Podravski, Ljubljanski, Notranjski, Savinjski, Kamniško-Bistriški in Primorski. Med vabljenimi gosti so bili podpredsednik Planinske zveze Slovenije in član predsedstva PZS **Borut Peršolja**, generalni tajnik PZS **Srečko Podbevšek** in vodja Odbora za kategorizacijo **Bojan Pollak**.

Osrednja tema okrogle mize na neformalnem srečanju vodnikov PZS so bila številna vprašanja in dileme ob ustanovitvi že več let načrtovane in od planinskih vodnikov zahtevane vodniške komisije. S tem naj bi vodniki vendarle dobili telo, ki bi suvereno zastopalo interese prstovoljnih vodnikov Planinske zveze Slovenije v njenih organih: upravnem odboru PZS, skupščini PZS in v vseh mednarodnih telesih, v katerih se vključuje planinska organizacija.

Ustanovljena komisija naj bi delovala samostojno, z visoko stopnjo avtonomije znotraj Planinske zveze Slovenije, s statusom stalne komisije upravnega odbora PZS. Kot takšna naj bi imela svoje organe delovanja, bila bi nestrankarska, neprofitna in nepridobitna. Strokovne podlage za delo komisije so bile že sprejete, vendar le v okviru Mladinske komisije PZS.

V razpravi je podpredsednik Planinske zveze Slovenije Borut Peršolja predstavil razvojni dogajanje po sprejetju sklepa upravnega odbora PZS meseca marca leta 1998, da je potrebno pripraviti predloge in smernice za delo vodniške komisije. V sklepu ni bilo definirano, kdo naj pelje aktivnosti za njeno ustanovitev. Mladinska komisija PZS je nekajkrat opozorila Komisijo za vzgojo in izobraževanje (KVIZ), da se loti akcije, a se niti Komisija za vzgojo in izobraževanje niti nihče od njenih odborov pobudi doslej ni odzval. Zato je bila na podlagi skle-

Kipeča strast

ALEŠ TACER

*Stopinja
kamna se oprime
in vrvi
se v dlani roke hrani;
telo
se s skalami ljubkuje,
njih hlad
toplote se ne brani...*

*Pogled žareči
vrh objema,
kipeča strast
je zlitja
cilj
in vez
ustvarjena
med nama dvema...*

*V žitju
gore in človeka
osvajanje se nežno
snuje;
v brezmejno dalj
višav, globeli
ljubezni ples
se nadaljuje...*